

ikke, at det ærede Medlems Betragtninger egentlig føre til det Resultat, hvortil han er kommen. Men jeg turde vel heller ikke tage feil, naar jeg tillader mig at antage, at det Bestemmende for de Herrers Forslag væsentlig har været den Frygt, som det ærede Medlem lod komme til orde for, at Sordemødrene skulde blive udsatte for en vilkaarlig Behandling ifølge den sidste Del af § 4. I den Henseende vil jeg nu ogsaa tillade mig at minde om, hvorledes Forholdet er nu for Tiden. Det ærede Medlem ansøgte selv meget rigtigt, at det er bestemt i Reglementet af 21de November 1810 § 41, at Sordemødrene i Tilfælde af Forsælsse blive at drage til Ansvar og at straffe efter Anordningen og efter Bestemmelserne i deres Instruxer. Sagen er altsaa meget simpel, thi ifølge disse Instruxer blive de ogsaa nu uden Videre dragne til Ansvar og straffede, naar de overtræde Instruxerne, og jeg vil tilføje, at Enhver dog formodentlig maa kunne indse, at det ikke kan nytte Noget at give en Instrux, naar man ikke har Midler til at sikke sig dens Efterlevelse. Det ærede Medlem syntes imidlertid at staa i den Formening, at enhver Overtrædelse af Sordemødrenes Instrux var Noget, som maatte gjøres til Gjenstand for en Retsdag, og som altsaa ikke kunde finde sin Afgjørelse administrativt. Der har det ærede Medlem gjort sig skyldig i sin anden Bidsfarelse. Overtrædelse af Instruxen er Noget, hvorfor den paagældende Sordemøder bliver draget til Ansvar administrativt. Jeg skal tillade mig at henvise det ærede Medlem til en anden Lovbestemmelse, som maaske kan tjene til nærmere Oplysning for ham i den Henseende, nemlig Plakaten af 27de April 1832. Det ærede Medlem vil der finde, at der endog tilkommer Dørigheden Magt, ikke blot til at affledige beklagede Sordemødre, men ogsaa til at fratage de ikke beklagede Sordemødre Ret til overhoved at praktisere. Det er Noget, som udenfor Kjøbenhavn Amtmanden kan gjøre, efter at have indhentet Erklæring fra Fysikus og i Tvivlstilfælde fra Sundhedskollegiet; men selvfølgelig er dette Altsammen Noget, der sker under Kontrol af Justitsministeriet som den øverste Medicinalautoritet. Den tilsvarende Myndighed har Sundhedskollegiet for Kjøbenhavns Bedkommende, da der som bekendt ingen Amtmand er for Kjøbenhavn. Det er, som sagt, Noget, som ikke kan omtvives, at Overtrædelse af Instruxen udenfor Kjøbenhavn er Gjenstand for Afstraffelse ad den administrativt Vej, og der vil saaledes heller ikke ske nogen Forandring i den Henseende, selv om de ærede Medlemmers Forslag til § 4 maatte blive vedtaget. Hvad er det da, som er tilfjættet ved denne § 4? Det er kun at simplificere og lette Sagen, fornemmelig maaske for de paagældende Sordemødre. Naar det ærede Medlem mente, at de vare udsatte for Vilkaarlighed, naar man lagde Afgjørelsen i Haanden paa Fysikus, saa vil jeg for det Første tillade mig at

gjøre opmærksom paa, at de Herrer dog maa kunne sige sig selv, at i den Slags Ting handler Amtmanden sjelden eller aldrig i Følge sit eget Initiativ. Det er altid først Distriktslæger og senere Fysikus, der kommer med sin Klage og Indstilling til Amtmanden, og det vil vanffeligt kunne tænkes, at Amtmanden skulde gaa udenfor Fysikus's Indstilling i den Henseende. Naar man imidlertid saaledes henlægger Sagen til de fjernere Autoriteter, saa tror jeg, at man derved omgiver Sagen med usornødent Omstøb. Det er jo Noget, som jeg ikke behøver at sige det ærede Medlem, at Fysikus's Kjendelse i den Henseende ikke er endelig. Det staar selvfølgelig Sordemødrene frit for at klage over Fysikus's Afgjørelse først til Amtmanden eller Sundhedskollegiet og endelig til Justitsministeriet. Det er Noget, som er saa selvfølgelig, at det ikke behøver at siges, og jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem er gaaet ud fra denne Betragtning; men det ærede Medlem vil ogsaa se, at der slet ikke kan være Tale om, at Sordemødrene udsættes for større Vilkaarlighed ved hvad der her foreslaas, end ved, hvad der nu finder Sted. Forskjellen er som sagt kun den, at man simplificerer og begrænsder vedkommende Administrations Myndighed til at straffe, idet man bestemmer, at de Bøder, som Vedkommende kan idømme, kun gaa fra 2 til 100 Rr. Naar jeg ved 2den Behandling har talt om, at der var nogen Usikkerhed tilstede paa dette Omraade, saa gjælder dette aldeles ikke Forholdet udenfor Kjøbenhavn, paa Landet og i Kjøbstæderne, thi der er Sagen fuldstændig ren og klar; men der er ganske vist nogen Usikkerhed tilstede for Kjøbenhavns Bedkommende, og den bestaar deri, at den særlige Myndighed, som allerede nu fra temmelig gammel Tid af har været givet paa dette Omraade til at straffe Sordemødrene arbitrært, har været henlagt til Autoriteter, som ikke nu eksistere mere, nemlig særlig til Sordemøderegamskommissionen, hvorfor det i Praxis er blevet anset for tvivlsomt, hvem denne Myndighed er gaaet over til, om den er gaaet over til Sundhedskollegiet under Justitsministeriet, eller den er gaaet over til de Domstole, som i det Hele ere traadte i Stedet for alle de specielle Domstole, som eksisterede tidligere, altsaa navnlig til Kriminal- og Politiretten. Men, naar de Herrer ville overveje, hvad det er for Forhold, der her er Spørgsmaal om, saa kan jeg ikke tro andet, end at man vil give mig Ret i, at det vilde være saare uheldigt, og navnlig saare uheldigt for Sordemødrene, om enhver Sag af denne Natur skulde gjøres til Gjenstand for en særegen Aktion, for et særegent Spøgsmaal ved Kriminal- og Politiretten. Jeg tror, at de ere bedre tjent med, at Sagen afgjøres ved en saa ringe Mulkt, som der her er Spørgsmaal om, og det er Grunden til, at dette Forslag er fremkommet. Jeg gjentager, at der ikke i denne § 4 er Tale om i mindste Maade at give særlige nye Bestemmelser for Sordemødre-